

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου κατά τη θεία Λειτουργία:

«Κροτείτωσαν σάλπιγγες τῶν θεολόγων σήμερον, γλῶσσα δέ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημείτω ... τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν», προτρέπει ὁ γλυκύφθογγος ὑμνητὴς τῆς Παρθένου, ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, στὸν κανόνα τοῦ γιὰ τὴν ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καλώντας καὶ ἐμᾶς, τὰ πιστὰ καὶ εὐλαβῆ τέκνα τῆς, πού σπεύδουμε σήμερα στοὺς ἱερούς ναοὺς καὶ τὰ ἱερά προσκυνήματά τῆς, σέ ὅλες τὶς γωνιές τῆς πατρίδος μας, σέ στεριές καὶ σέ θάλασσες, σέ πεδιάδες καὶ βουνά, γιὰ νὰ ἀποθέσουμε τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἀγάπης μας καὶ τὴν προσκύνηση τῆς εὐλαβείας μας μαζί μέ τὰ αἰτήματα τῶν καρδιῶν μας στὴ Μητέρα τοῦ Κυρίου μας καὶ μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία σήμερα «ἀπαίρει ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω», νὰ ὑμνήσουμε τὴν Κοίμησή τῆς.

Γιατί ὅμως αὐτὴ ἡ χαρὰ καὶ αὐτὸς ὁ πανηγυρισμός, γιατί ὁ κρότος τῶν σαλπίγγων καὶ ἡ πολύφθογγος ὑμνωδία τῶν ἀνθρώπων γιὰ τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, γιὰ ἓνα γεγονός τό ὁποῖο, κατὰ τὰ ἀνθρώπινα, εἶναι θλιβερό καὶ λυπηρό καὶ δέν ἐπιτρέπει ἐκφράσεις χαρᾶς καὶ ἐόρτιες ἐκδηλώσεις;

Ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό εἶναι ἀπλῆ, παρότι τίποτε ἀπὸ ὅσα σχετίζονται μέ τὴν Παναγία Παρθένο δέν εἶναι ἀπλό καὶ εὐνόητο γιὰ τὸν πεπερασμένο ἀνθρώπινο νοῦ καὶ τὴ χοϊκὴ τοῦ διάνοια.

Εἶναι ἀπλῆ, ἐάν λάβουμε ὑπόψη μας τὴ διακήρυξη τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου: «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε».

Εἶναι ἀπλῆ, γιατί ὅπως τίποτε δέν εἶναι συνηθισμένο στὴ ζωὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἔτσι καὶ ἡ Κοίμησή τῆς δέν εἶναι συνηθισμένη.

Ἀνθρώπος καὶ ἡ Παναγία μας, ὅπως καὶ ἐμεῖς, θυγατέρα τῆς Εὐας. Ἀλλά Ἐκεῖνη δέν ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τὶς πονηρίες τοῦ ὄφεως. Δέν παρήκουσε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀνταποκρίθηκε ταπεινά μέ τό «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμα σου», καὶ εὔρε χάρη παρά τῷ Θεῷ, ὥστε νὰ μὴν ἰσχύσουν γι' Αὐτὴν οἱ νόμοι τῆς φύσεως. Ἔτσι ὡς παρθένος ἔτεκε καὶ παρθένος ἔμεινε καὶ μετὰ τὸν τόκο. Ὡς ἄνθρωπος ἀπέθανε, ἀλλὰ «τάφος καὶ νέκρωσις αὐτὴν οὐκ ἐκράτησε». Τό σῶμα τῆς παρεδόθη στὴ γῆ, ἀλλὰ ἀπεδόθη στὸν οὐρανό, γιατί δέν ἦταν δυνατόν νὰ ὑποστεῖ τὴ φυσικὴ φθορά, Αὐτὴ πού δάνεισε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα στὸν Υἱό καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ ἔγινε Μητέρα τῆς Ζωῆς, Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ μητέρα τῶν ἀνθρώπων.

Γι' αὐτό καὶ ἡ Κοίμησή τῆς δέν εἶναι θάνατος ἀλλὰ ζωὴ. Δέν προκαλεῖ θλίψη, ἀλλὰ χαρὰ. Δέν δημιουργεῖ ἀπογοήτευση ἀλλὰ χαρίζει ἐλπίδα. Δέν εἶναι χωρισμός ἀλλὰ εἶναι ἔνωση. Δέν εἶναι ἀπουσία, ἀλλὰ εἶναι διαρκὴς παρουσία καὶ στὸν οὐρανό, ὅπου πρεσβεύει στὸν Υἱό τῆς γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ στὴ γῆ, καθὼς «ἐν τῇ Κοιμήσει» τῆς «οὐ κατέλιπε τὸν κόσμον».

Γι' αὐτό καὶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος προτρέπει σήμερα: «Κροτείτωσαν σάλπιγγες τῶν θεολόγων, γλῶσσα δέ πολύφθογγος ἀνθρώπων, νῦν εὐφημείτω ... τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν».

Γι' αὐτό καὶ ἐμεῖς σπεύσαμε σήμερα ἐδῶ στό πανσεβάσμιο αὐτό κατοικητήριό τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στό θρονί τῆς Παναγίας τῆς Σουμελιώτισσας, τῆς μητέρας τῶν Ποντίων, γιὰ νὰ εὐφημήσουμε «τῆς Παρθένου τὴν Κοίμησιν», ὅπως ἀκριβῶς ἔκαναν καὶ οἱ πατέρες μας γιὰ αἰῶνες στό ἱστορικὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Σουμελᾶ στὸν Πόντο, τό ὁποῖο δυστυχῶς μένει καὶ φέτος σιωπηλό καὶ ἀλειτούργητο.

Σπεύσαμε ἐδῶ, στὸν περικαλλῆ αὐτό οἶκο τῆς Θεομήτορος, ἀπὸ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς οἰκουμένης, γιὰ νὰ ἐνώσουμε καὶ τὴ δική μας ταπεινὴ φωνὴ μέ τὴ φωνὴ ἑκατομμυρίων πιστῶν καὶ νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνη καὶ τὴν εὐχαριστία μας στὴν Παναγία Παρθένο, τὴν προστάτιδα καὶ τὴ σκέπη τῶν Ποντίων καὶ ὅλων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν γιὰ τὶς ἀναρίθμητες δωρεές τῆς, γιὰ τὴν ἀκαταμάχητη προστασία πού μᾶς χαρίζει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐλογία τῆς νὰ

ἐορτάζουμε φέτος για πρώτη φορά τὴν ἑνδοξο Κοίμησή της με τὴν παρουσία τῆς ἱστορικῆς ἐφεστίου εἰκόνας τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή Ἁγίου Γεωργίου Περιστερεῶτα τοῦ Πόντου, ἡ ὁποία μεταφέρθηκε κατὰ τὴ χθεσινὴ ἑσπέρα στὸ Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Σουμελᾶ με τὴν ἄδεια καὶ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κυρίου Ἰωήλ, τὸν ὁποῖο καὶ εὐχαριστῶ θερμῶς.

Σπεύσαμε, ὅμως, ἀδελφοί μου, καὶ για νὰ ἀναθέσουμε στὴν Παναγία μας τὰ αἰτήματα τῶν καρδιῶν μας, ἀλλὰ καὶ «τὴν πᾶσαν ἐλπίδα» μας, σ' Αὐτὴν πού εἶναι «τῶν ἀπηλπισμένων μόνη ἐλπίς καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια».

Σπεύσαμε καὶ για νὰ ἀκούσουμε καὶ τὴ δικὴ της μητρικὴ φωνὴ νὰ μᾶς συμβουλεύει, νὰ μᾶς παρηγορεῖ, νὰ μᾶς ἐνισχύει, νὰ μᾶς καθοδηγεῖ.

Καὶ ἐάν σταθοῦμε, ἀδελφοί μου, σιωπηλοὶ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς καὶ θαυματουργοῦ τῆς εἰκόνας, τῆς εἰκόνας πού ἀναδέχθηκε τοὺς καημούς καὶ τὰ δάκρυα ἀτελείωτων γενεῶν Ποντίων· καὶ ἐάν στρέψουμε τὸ βλέμμα μας πρὸς τὴν ἱερὴ μορφή της πού μᾶς ἀτενίζει στοργικὴ ἀπὸ τὴν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ Βήματος, θὰ ἀκούσουμε τὴ φωνὴ της, νὰ μᾶς συμβουλεύει καὶ νὰ μᾶς παροτρύνει νὰ μείνουμε πιστοὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς Ἔθνος στὴν πίστη τῶν πατέρων μας. Νὰ μείνουμε πιστοὶ κάτω ἀπὸ τὴν μητρικὴ της σκέπη καὶ νὰ μὴν ἀνησυχοῦμε για ἐκείνους πού μᾶς ἀπειλοῦν καὶ ἐπιβουλεύονται τὴν ὑπαρξή μας, γιατί Ἐκείνη θὰ μᾶς προστατεύει ὅσο θὰ παραμένουμε, ὅσο θὰ ἐναρμονίζουμε τὴ ζωὴ μας με τὶς ἐντολές καὶ τὸ θέλημα τοῦ Υἱοῦ της.

Καὶ ἀκόμη θὰ ἀκούσουμε τὴν Παναγία μας νὰ μᾶς προτρέπει νὰ κλείσουμε τὰ αὐτιά μας στὶς σειρήνες τοῦ κόσμου πού θέλουν νὰ μᾶς παρασύρουν καὶ νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, στὸ ὄνομα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ καὶ τῆς προόδου, γιατί αὐτὸς ὁ δῆθεν ἐκσυγχρονισμὸς θὰ ἐπιφέρει τὴ διάλυση τῆς κοινωνίας μας, πού τώρα στηρίζεται στὴν ἀλληλεγγύη καὶ στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη, με τὶς ὁποῖες κατορθώσαμε ὡς κοινωνία καὶ ὡς Ἔθνος νὰ ἀντιπαλαίσουμε ὄχι μόνο τὶς δυσκολίες τοῦ παρελθόντος, τοὺς διωγμούς, τὶς ἐξορίες, τοὺς ξεριζωμούς καὶ τὴν προσφυγιά, ἀλλὰ καὶ τὶς δυσκολίες τοῦ παρόντος, τῆς κρίσεως καὶ ὅ,τι αὐτὴ προκαλεῖ· γιατί ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας καὶ ἡ σταθερότητά μας στὶς ἀξίες τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος εἶναι αὐτές πού, ἀντίθετα σὲ ὅσα ἰσχυρίζονται ὀρισμένοι, δὲν μᾶς κάνει συντηρητικούς, φανατικούς ἢ φοβικούς πρὸς τὴ διαφορετικότητα, ἀλλὰ μᾶς δίνει τὴ δύναμη νὰ ἀπλώνουμε χέρι βοήθειας καὶ συμπαραστάσεως σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος καὶ θρησκείας, ἀντίθετα πρὸς τοὺς δῆθεν προοδευτικούς πού τοὺς ὑπερασπίζονται μόνο στὰ λόγια καὶ μόνο ὅσο ἐξυπηρετοῦν τὰ ἰδιοτελεῖ τους συμφέροντα.

Ἀδελφοί μου, τιμώντας καὶ ἐμεῖς σήμερα τὴν ἐορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας ἐδῶ στὸ ἱερό κατοικητήριό της, στὸ Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Σουμελᾶ, ὅπου φυλάσσεται ἡ χαριτόβρυτη καὶ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Σουμελιώτισσας τῆς μητέρας τῶν Ποντίων καὶ προστάτιδος τοῦ Ποντιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἅς τὴν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς στηρίξει πάντοτε στὸν δρόμο τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Υἱοῦ της· νὰ προστατεύει τὴν πατρίδα μας ἀπὸ τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἀπλώνοντας καὶ αὐτὴ τὴν ὥρα, πού πολλοὶ ἀδελφοί μας δοκιμάζονται ἀπὸ τὴν πύρινη λαίλαπα, στοργικὰ τὸ χέρι της καὶ ἀνακόπτοντας τὶς φλόγες πού προκαλοῦν τὴ φοβερὴ καταστροφή.

Ἄς τὴν παρακαλέσουμε νὰ χαρίζει καὶ στὸν κόσμο μας τὴν εἰρήνη· νὰ εὐλογεῖ ὅλους ὅσους με εὐλάβεια καὶ κατάνυξη ἀνηφόρισαν αὐτές τὶς ἡμέρες στὸ Βέρμιο, ἐδῶ στὸ ἱερό κατοικητήριό της, για νὰ τῆς ἀποδώσουν τὸ χρέος τῆς υἱικῆς τους ἀγάπης στὴ Δέσποινα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ σκεπάζει με τὴ χάρη της καὶ τὴ μητρικὴ προστασία της τὸν Ποντιακὸ Ἑλληνισμό.